

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságo

910.2

Szerző

Hely

Cím

Külföldiek véleménye Budapestről

Idő

1912. v.

Forrás:

Pesti Hírlap

Személy

*Bp.**1912. IX. 25.*

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

— (Külföldiek véleménye Budapestről.) Az utóbbi időben, ha hazánk fővárosát meglátogatja valamilyen nevesebb külföldi, legyen az politikus, művész, bankár vagy aviatikus, meg nem menekül e kérdés elől:

— Mi a véleménye Budapestről?

Természetesen bármit mond, kritikáját ellesik a riporterek és másnap az ujságolvasó közönség megtudja, hogy ez vagy az az ur hogyan vélekedik Budapestről. Így megtörtént, hogy egy héten belül kétféle véleményt is hallhattunk szeretett fővárosunkról. Az egyik látogató, aki Berlin rendezett és széles utcáihoz van szokva, szűkeknek találta a mi utcáinkat, míg egy londoni vendég, aki szülővárosának valamelyik külső részén éldegél, igen szépek, rendezettnek, sőt szélesnek találta Budapest valamennyi utcáját. Milyen tehát a pesti utca? Szűkre épített, vagy pedig széles? Természetesen nem a szélsőségekre értve, hanem az átlagot. Mi, budapestiek nem igen tudunk eligazodni ezen a kérdésen, mert vannak utcáink, mint például a Király-utca vagy a Baross-utca, melyek a város közepe felé eső részükön nagyon is keskenyek, míg kifelé haladva, megszélesednek; más utcákra viszont a legnagyobb jóakarattal sem lehet mondani, hogy szélesek, holott szabályozásuk már évtizedek óta tart.

Igen jelentős szélesedési, illetőleg szűkülési processzuson mennek át azok az utcák, melyek kávéházakkal vannak megtömve. Tavasszal, mikor kirakják a járdára a dobogót, körülállítják rajta az

aszfaltokat babérfákkal és eszerpbe ültetett bokrokkal, — erősen megszűkül a járda s azzal az egész utca. Gyakran észlelhető jelenség, hogy a sétáló közönség a járda lefoglalása következtében a kocsiuton kényszerül menni. A kocsiuton közlekedő közönség ezzel szűkebbre szorítja a közlekedési eszközknek szánt helyet s az egész utca mintegy keskenyebbé válik, dacára annak, hogy a házak egymástól való távolsága semmivel sem csökkent. Őszszel viszont, mikor a közönség megszokta a kávéházi kertektől elfoglalt járdákat, egyszerre megkezdődik az utcák megnövekedése. Mikor az örökzöldnek mondott babérfa első sárga levele lepereg a törzsvendég habos kávéjába, mikor a „kertben“ üldögélők még felöltöben is fáznak, a kávé kimondja a kertre a halálos ítéletet, a fákat, a dobogót elhordják — s az utca minden szabályozás, panamázás és kijárás nélkül megnövekszik, úgy hogy a buzgó sétálók elérnek az aszfalton. Ha már most az a külföldi, aki semmiképp sem menekülhet meg attól a kérdéstől, hogy milyennek találja Pest utcáit, télen nézi meg a várost, jobb véleményt fog mondani, mint az, akit nyáron kocsikáztattak rajta végig. Végeredményben pedig attól függ meg Pestnek, a rendezett, aszfaltozott, palotából álló utcákat, vagy pedig a Várhegy oldalán meglapuló zeg-zugos síkatorokat. Mert mindenütt találhat olyan furesza látnivalókat, amelyeket otthon hiába keresne.